

EDITORIAL

A incapacidade dos modelos actuais de acumulación para dar resposta á cuestión do emprego -e acaso ás cuestións dos hinterlands- intenta ser suplida por políticas de “zafaivos como poidades”: descentralizar para o emprego, autoemprego, desenvolvemento-industrialización endóxena, fomento á economía social; acougo de “incubadoras de empresas”, “viveiros de empresas”, “xóves empresarios”; fórmulas para que os traballadores poidan soporta-la sobrevivencia de empresas desbotadas, dando pábulo a unha piña de formas máis ou menos “espontáneas” de irrupir na vida económica.

Isto afecta especialmente a Galicia, **a.** Porque é globalmente unha zona marxina-da das tendencias á concentración industrial e metropolitana da Europa; **b.** porque reclama un esforzo inmenso de acumulación no sector industrial para acada-los niveis de riqueza existencial máis perentorios; **c.** porque, sexa cal sexa o modelo que se propoña para o seu mundo non-urbano, resta unha inmensa poboación reclamando formas de vida e traballo acordes cos tempos; **d.** porque gran parte da súa industria anda ameazada de se alonxar de Galicia nos seus centros de decisión,... Non estando moi definidos os grandes eixos programáticos da Administración Pública -especialmente da autonómica- respectivamente de cómo enfrontar con éxito as re-tesías do desenvolvemento e integración económica, pensamos adicar este número á cuestión da Galicia industrial-urbana. Porque xa tiñamos prometido entrar no mundo da democratización do poder económico e das relacións laborais; do cooperativismo de traballo asociado e sociedades laborais. Pero tamén porque é unha das claves do desenvolvemento no noso país.

Sen embargo, a tarefa era desproporcionada para as nosas posibilidades inmediatas. Houbemos de nos conformar con ir propoñendo algúns temas de discusión e formulacións, que acaso poidan topa-la súa consagración futura nunha proposta es-

tratéxica. Por eso pedimos opinións e propostas, mesmo dos sindicatos, sobre as relacións laborais e a economía social. Solicitamos tamén análises puntuais sobre o cooperativismo de traballo asociado. Por fin, a parte de insistirmos noutros temas, quixemos sinala-las referencias doutros países.

Pero queremos ver á Economía Social como un sector esplendente, futurista e guía: isto quere que se aposte firmemente por el, quere un marco xurídico e administrativo claro e dinamizador. Por isto fixemos un vaciado de documentación sobre as ESOP, fondos colectivos, democratización das relacións laborais e mecanismos de creación de emprego: Entendemos que unha formulación tipo ESOP vennos moi ó caso: **a.** Pode representar un camiño aberto á democratización do poder económico; á autoxestión e á autorrealización no traballo -o traballo humanista-; **b.** Pode promover un proceso de re-distribución da renda na propia fonte onde se xera, antes ca coma consecuencia da política fiscal; **c.** Pode ser un gran instrumento de creación e preservación de emprego, así como de mellora na produtividade, no interese e na cualificación; **d.** Pode ser unha gran ferramenta capaz de impedi-la desgaleguización das empresas -adquisicións amigables ou hostiles por grupos exteriores- e o mantemento do tecido industrial e financeiro; **e.** Pode ser un poderoso mecanismo de capitalización das empresas -nótese que as empresas galegas son fráxiles en capital propio, demasiado endebadas- e de formación de capital, e por fin, **f.** Pode ser unha peza capaz de axudar a que o aforro galego se destine ó investimento productivo no país -nótese que o 38% do aforro galego é xugulado, *vía* sistema financeiro privado a financia-la industrialización dos polos industriais-urbanos e ricos de fóra de Galicia-. Por dicilo dunha maneira exacta: Galicia é fraca no manexo -vexetativo ou conscente- das variables estratégicas do investimento industrial e mais do gasto. Mellorar este manexo quere *tanto* o axeitamento das ferramentas financeiras ás necesidades e concepcións da poboación *como* acreditar nos que ó arriquecermonos de necesidades, por consecuencia de gastos na produción do país -gastos en consumo e máis en investimento industrial- é que conseguiremos o propio desenvolvemento.

Pero tamén outras fórmulas de enxeñería financeira para a Economía Social: no contexto europeo ándase a discutir e poñer en práctica varias fórmulas de captación dos capitais xerados na sociedade, e a administración central do estado promove agora un libro branco sobre a economía social.

Para nos, desenvolvemento e creación de emprego quere vontade, solidariedade e acerto no deseño dos instrumentos financeiros. Ista é a discusión que queremos abrir.